

Sygn. akt V KK 327/15

POSTANOWIENIE

Dnia 26 listopada 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jacek Sobczak

na posiedzeniu bez udziału stron (art. 535 § 3 kpk)

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 26 listopada 2015 r.,

sprawy **R. F.**

z powodu kasacji wniesionej przez pełnomocnika oskarżycielki subsydiarnej
od wyroku Sądu Okręgowego w Poznaniu

z dnia 14 kwietnia 2015 r., sygn. akt XVII Ka 61/15

uchylającego wyrok Sądu Rejonowego Poznań Grunwald i Jeżyce w Poznaniu

z dnia 14 października 2014 r., sygn. akt VIII K 742/13,

p o s t a n o w i ł:

**1. oddalić kasację w zakresie pkt II ppkt 1 jako oczywiście
bezzasadną,**

2. pozostawić bez rozpoznania kasację w zakresie pkt II ppkt 2

**3. kosztami postępowania kasacyjnego obciążyć Skarb
Państwa.**

UZASADNIENIE

Przeciwko R. F. skierowano subsydiarny akt oskarżenia, w którym postawiono mu zarzuty z art. 286 § 1 k.k. (pkt I a/0) oraz art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

Wyrokiem Sądu Rejonowego Poznań Grunwald i Jeżyce z dnia 14 października 2014 r., sygn. akt VIII K 742/13 uniewinniono R. F. od zarzucanych mu w pkt I i II czynów.

Apelacje od tego wyroku wywiódł pełnomocnik oskarżycielki subsydiarnej.

Sąd Okręgowy w Poznaniu wyrokiem z dnia 14 kwietnia 2015 r., sygn. akt XVII Ka 61/15, uchylił zaskarżony wyrok i umorzył postępowanie w sprawie. Kosztami postępowania obciążył oskarżycielkę subsydiarną.

Kasację od tego orzeczenia wniósł pełnomocnik oskarżycielki subsydiarnej podnosząc zarzuty: naruszenia prawa procesowego, tj. art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 9 k.p.k., polegające na błędnym zastosowaniu tych przepisów pomimo nie wystąpienia ujemnej przesłanki procesowej w postaci braku skargi uprawnionego oskarżyciela, co skutkowało nieuzasadnionym uchyleniem wyroku Sądu I instancji i umorzeniem postępowania; a nadto naruszenie prawa procesowego, tj. art. 439 § 2 k.p.k., polegające na jego niezastosowaniu, pomimo umorzenia postępowania wobec stwierdzenia ujemnej przesłanki procesowej określonej w przepisie art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k.

Wskazując na powyższe zarzuty pełnomocnik wniósł o uchylenie zaskarżonego orzeczenia w całości i przekazanie sprawy Sądowi II instancji do ponownego rozpoznania.

Prokurator w odpowiedzi na kasację wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej co do pkt I zarzutu kasacji oraz o pozostawienie bez rozpoznania kasacji w zakresie zarzutu II.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kasacja i podniesione w niej zarzuty nie zasługiwały na uwzględnienie z tym, że zarzut z pkt II ppkt 1 jako oczywiście bezzasadny, zaś zarzut z pkt II ppkt 2 jako niedopuszczalny z mocy ustawy.

W pierwszej kolejności na omówienie zasługuje zarzut z pkt II ppkt 2 jako, że nie doczekał się on merytorycznego rozpoznania.

Zgodnie z treścią art. 523 § 3 k.p.k. kasację na niekorzyść można wnieść jedynie w razie uniewinnienia oskarżonego albo umorzenia postępowania z przyczyn w skazanych w art. 17 § 1 pkt 3 i 4 k.p.k. oraz z powodu niepoczytalności sprawcy. Wyjątkiem od tego rygoru jest § 4 tego przepisu zgodnie, z którym kasację można wnieść z powodu uchybień z art. 439 k.p.k. lub w wypadku określonym w art. 521 k.p.k.

W przedmiotowej sprawie podstawą umorzenia postępowania wobec R. F. stał się przepis art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 9 k.p.k. (str. 3

uzasadnienia) brak skargi uprawnionego oskarżyciela. Oczywistym jest przeto, że nie ziszczyły się przesłanki wniesienia kasacji określone w § 3 art. 523 k.p.k. Jasnym jest także, że wnosząc kasację i podnosząc w niej zarzut naruszenia art. 439 § 2 k.p.k., skarżący wskazanego w § 4 warunku nie spełnił. Przeszkodą merytorycznej oceny zarzutu sformułowanego w kasacji stał się więc przepis art. 523 § 3 i § 4 k.p.k.

Bezzasadny i to w stopniu oczywistym jest zarzut sformułowany w kasacji jako pierwszy. Jak wynika z akt przedmiotowej sprawy postanowienie prokuratora o umorzeniu postępowania z dnia 18 lutego 2013 r. (k. 284, t. II) zostało doręczone pokrzywdzonej E. J. w dniu 8 marca 2014 r. (k. 292, t. II), odpis tego samego postanowienia doręczono pełnomocnikowi oskarżycielki w dniu 11 marca 2014 r. (k. 293, t. II), zaś subsydiarny akt oskarżenia został złożony w dniu 11 kwietnia 2014 r. (k. 1, t. I akt sądowych), a zatem po wskazanym w art. 55 § 1 k.p.k. terminie, który ma charakter terminu prekluzyjnego (por. *postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11 marca 2015 r., V KZ 6/15, Lex nr 1682153; wyrok TK z dnia 25 września 2012 r. SK 28/10, OTK-A 2012, nr 8, poz. 96 i z dnia 8 stycznia 2013 r. K 18/10 OTK-A 2013, nr 1, poz. 2*). Termin miesiąca na wniesienie aktu oskarżenia mijał zatem w dniu 8 kwietnia 2014 r. (art. 123 § 2 k.p.k.) i nie ma żadnego znaczenia - w kontekście wyraźnego zapisu w art. 55 § 1 k.p.k. i jego gwarancyjnego charakteru - data doręczenia takiego zawiadomienia pełnomocnikowi pokrzywdzonego (11 marca 2014 r.).

W związku z powyższym skarga subsydiarna nie została skutecznie wniesiona, a zatem postępowanie sądowe zostało wszczęte i toczyło się przy braku skargi uprawnionego oskarżyciela, co prawidłowo dostrzegł Sąd II instancji.

Mając na uwadze powyższe orzeczono, jak w części dyspozytywnej postanowienia.